

KRISTÝNA PACOVSKÁ

DCERA

NEBES

Má kniha.cz

© **Kristýna Pacovská**

© **Jan Šuba-Makniha.cz**

© **Všechna práva vyhrazena!**

ISBN 978-80-7548-057-6 (PDF)

Obsah

Noční dobrodružství	1
Bouřlivé setkání	6
Okenní eskapáda	9
Nová poznání	13
Zasvěcení.....	17
Středem pozornosti.....	21
Přijetí.....	25
Nezvaný host.....	29
Čas akce.....	33
Pot a slzy	37
Vodní lázeň	42
Přípravy	46
Jako lovná zvěř I. část.....	49
Jako lovná zvěř II. část.....	53
Následky.....	57
Tvrdá rána	60
Audience.....	65
Smíření	70
Skotské ovzduší.....	74
Den D	78
Rodinné setkání	83
Pokřivená minulost	88
Hlas z neznáma.....	92
Probuzení.....	98

Neplánovaný výlet	102
Drobné komplikace.....	106
Město světel	111
Ocelová past I. část.....	116
Ocelová past II. část	121
Mezipřistání	126
Yegor	129
Prázdná placatka	133
Noc v korunách	139
Ruské přivítání.....	144
Klid před bouří	148
Tvrký pád	152
Sněžní andělé	157
Chybné rozhodnutí	161
Vyhaslý oheň.....	167
Příliš krutá realita	171
Ďáblova tvář.....	175
Lukrativní nabídka	179
Šílenství duše	183
Brána do pekel.....	187
Silnější než krev	191
V plamenech	196

Noční dobrodružství

„Sakra, Christiane! Kam jsi mě to zase zatáhl?!“

„*No ty si stěžuj! Tak jako tak, vypadáš jako trhan. Já mám na rozdíl od tebe alespoň vkusnou garderobu.*“

Podívám se na své roztrhané džíny a bílé tílko a odpovím: „Jenomže ty tu nejsi! Alespoň ne v hmotné podobě. Takže si tu svou snobskou garderobu nijak neponičíš.“

„*Není snobská! Nechápu, jak můžeš být tak necitelná,*“ vyhrkne Christian.

„Necitelná?! Kdybych taková byla, tak se ti na to vykašlu a do žádné barabizny s tebou nelezu.“

Christian na mě vrhne svůj lehce průhledný, a to myslím doslova, našťvaný pohled a s údivem ve tváři dodá: „*Jak tohle můžeš říct? Jde o jedno z největších a nejvznešenějších sídel Ameriky.*“

Odfrknu si a vytáhnu si z vlasů další větvičku.

„Jo, možná v devatenáctém století tomu tak bylo, ale dneska už je ten barák na odpis.“

„*Kdo že je na co?*“

Povzdechnu si. Komunikace s duchy je tak náročná! Především s těmi, kteří jsou přes dvě stě let staří.

„Povídám, že ten dům se už brzy srovná se zemí.“

Je o pár kroků přede mnou, ale jakmile má poslední věta dorazí k jeho mrtvým uším, prudce se otočí a zabodne mi svou nehmotnou hůl do prsou. Vzhledem k tomu, že klidně projdu skrze něj, aniž by mi to přivodilo jakoukoli ujmu, nemá to onen kýžený efekt.

„*Koukej se zastavit, mladá dámo!*“

Tentokrát se na něj otočím já.

„Tak hele, oslovení dáma vymřelo spolu s gentlemany na konci dvacátého století. Takže mi tak už laskavě neříkej.“

V jeho podání nonšalantně protočí oči a vydá se dál po mém boku.

„*Dnešní generaci by řádná výuka společenského chování a základy etikety rozhodně neublížily.*“

Koutek úst se mi zvedne do úsměvu a řeknu: „Ty seš vážně hroznej fouňa.“

Načež se od něj dočkám odpovědi: „*To je nějaký titul?*“

Snažím se nevybuchnout smíchy.

„Ovšem, titul...“

Na vzácnou chvíli se odmlčíme a dál postupujeme rozsáhlým komplexem kdysi jistě honosné stavby.

Překonali jsme zahradu prostoupenou skrz víc než deštný prales a konečně se dopravovali k hlavnímu vchodu. K naší smůle, stále nedobytně zapečetěný mohutnými dveřmi. Otočím se na svého společníka.

„No, co teď, génie?“

Vrhne na mě široký úsměv a pak, bez mrknutí oka, projde skrze zeď. Tiše zakleju. Vždyť je to duch, prokristapána! Jasně že umí procházet předměty! Pořád na tu skutečnost zapomínám.

Chvíli stojím a přemýšlím, jestli na mě čirou náhodou nezapomněl, když se najednou objeví v okně o patro výš.

„*Tak co je s tebou?*“

Řádně se na něj zamračím.

„Možná sis toho nevšiml, ale my smrtelníci si dveře musíme nejprve otevřít.“

Nedbá na můj sarkasmus, on asi stejně netuší, co to je, a klidně na mě dál shlíží ze své pozice.

„*Překvapuje mě, že jste ještě tak triviální fyzikální zákon nedokázali obejít.*“

„Co je na něm, prosím tě, triviálního?“

„*Vždyť už dokážete i létat!*“

Uchechtnu se. Tohle na mrtvých z dávné minulosti miluju. To, co je pro nás samozřejmé a jednoduché, je pro ně naprostou senzací.

„Nelétáme my, ale stroje, které sestavíme. Krom toho, první takový už předvedli bratři Wrightové.“

„*Kdo?*“

Aha...

„Z jakého že jsi roku?“

„1847.“

„Bože, ty jsi vážně hrozně starý!“

„*Starý ano, bůh nikoli. Ačkoli tak vypadám.*“

Obrátím oči v sloup nad jeho nabubřelostí a snažím se ve svém zpomaleném mozku vydlobat nějakou inteligentní možnost, jak se dostat dovnitř.

„*Vylez po tom keři,*“ řekne s úsměvem Christian.

„To nemyslíš vážně?!“ zakvílím s pohledem zabodnutým do pár sešchlých pruhů zeleně, táhnoucích se od země k oknu, ze kterého na mě shlíží Christian.

„*Jestli máš snad lepší nápad...*“

Zavrčím na protest, ale je mi jasné, že má pravdu. Tohle vážně není fér... To se prostě jako normální teenagerky nemůžu opíjet po klubech a bavit se se záhadnými cizinci? Ne. Já tu musím uprostřed noci šplhat, jako hodně nepovedená parodie na pohádku o Locice, abych pomohla klukovi, který už je stejně dávno mrtvý.

Ostražitě přeju k liáně a vyzkouším její stabilitu. Kupodivu drží. Rychle ještě mrknu na Christiana. Opírá se o parapet a se zaujetím sleduje každý můj počin. Zhluboka se nadechnu. Okey, Jordanová, jdeme na to. Chytnu ji jako provaz a pomalu se začnu vytahovat směrem vzhůru. Ono to vážně jde! Usměju se sama pro sebe svému malému vítězství.

„*Tak vidíš, jak ti to jde!*“

Jakmile Christian dokončí větu, uslyším zřetelné chroupání. Liána povoluje. Skvělý... Začínám panikařit. Tohle není dobrý. Tohle fakt není... Vrchní konec mého přírodního lana jde k zemi a já spolu s ním. Sice jsem nevyšplhala moc vysoko, ale i tak mi prudký dopad na záda na pár vteřin vezme dech.

Derou se mi slzy do očí. Zmáčknu si břicho a snažím se nadechnout, co nejvíce to jde. Ležím tu jako zapomenutý bramborák na pánvičce a před očima mi pomalu začínají blikat černé tečky. *Skvělý... To by mi*

tak chybělo, abych tu ještě omdlela. Zapojím veškeré své zbývající síly a podívám se po Christianovi.

Najednou se mi zničehonic jeho tvář objeví přímo před obličejem. Neopatrně sebou cuknu.

„Ty a ty tvoje pitomý nápady!“

„*Můžu snad za to, že jsi takové sele?*“

Protočím oči nad jeho pokusem o využití naší mluvy.

„Říká se tele, ne sele...“

„*To je nepodstatné. Co je důležitější, nejspíš budeme muset najít nějaký adekvátnější způsob, jak tě dostat dovnitř. Takhle to totiž nepůjde.*“

Povytáhnu na něj obočí a vyprsknu: „Jo, myslíš?“

„*Ovšem. Vždyť to přece říkám.*“

Povzdechnu si a zvednu se na nohy, abych se zase rychle skácela k zemi.

„Au! Kruci!“

„*Co je?*“ zeptá se nechápavě Christian.

„Asi jsem si poranila nohu.“

„*A můžeš chodit?*“

Vrhnu na něj naštvaný pohled a odpovím: „No jasně, pohoda. Klidně si z fleku zaběhnu maraton...“

Nahne hlavu na stranu a zamyšleně nakrčí obočí. „*Občas si říkám, jestli myslíš vždycky všechno tak, jak to říkáš.*“

Rty se mi roztáhnou do širokého úsměvu. „Gratuluji! Právě jsi objevil sarkasmus! Věrného společníka všech cyniků a věčně nespokojených štouralů.“

„*Rozuměl jsem každému třetímu slovu,*“ odpoví zmateně Christian a já nad tím vším raději jen mávnu rukou.

„To chce čas. Stejně jako moje noha.“

„*Nevypadá to moc dobře,*“ podotkne.

Ztěžka vypustím přebytečný vzduch z plic, abych potlačila nutkání znovu mu něco odseknout.

„Asi by to chtělo lékárníka,“ zabrblá Christian.

„Lékaře,“ opravím ho.

„Aha, no jistě. Lékaře.“

Obrátím oči v sloup. „To sice jo, ale tady v té hromadě suti ho asi těžko seženu.“

„Tak použij tu vaši komunikační krabičku.“

Nechápavě se na něj zamračím a zeptám se: „Jakou krabičku?“

„No, tu co si s ní povídáte a ona vám odpovídá.“

Ještě chvíli to trvá, ale nakonec mi sepne. Rozesměju se a odpovím: „To asi myslíš telefon. Jo, to je dobrý nápad.“

Začnu prohledávat kapsy, až ho konečně nahmatám a vytočím číslo. Christian mě celou dobu pozoruje. Když si telefon přiložím k uchu, zvedne pohled kamsi za mě. A v tu chvíli zbledne tak moc, jak jsem si myslela, že ani není možné. Dokonce i na ducha. Zírá na to “cosi“ jako uhranutý. Doslovná hrůza v jeho tváři mě úplně paralyzuje.

„Christiane...?“ tiše zašeptám jeho jméno.

Nejsem schopná se pohnout, natož se otočit. Christianovy zorničky se prudce rozšíří. Z hrdla mu vyjde přiškrcený výkřik a pak zmizí. Celé mé tělo polije ledový pot v hrozivé předtuše. Na sucho polknu a s očima dokořán se otočím. Srdce se mi zastaví.

Bouřlivé setkání

Dívám se do očí černých jako okolní noc a snažím se za každou cenu zůstat při vědomí. I když, ono by možná bylo lepší omdlít. Něco tak odporného a děsivého jsem ještě nikdy neviděla. A to se vídám s mrtvými. Hrdelně to zavrčí a pomalu se to ke mně začne přibližovat. S očima stále upřenýma na něho se začnu sunout vsedě blíž k domu. S každým jeho krokem se já o kousek odsunu, až nakonec narazím zády do zdi. Už nemám kam jinam couvnout. Jsem tak paralyzovaná, že se ani nedokážu zvednout na nohy.

Hlavu nahne pomalu doleva a pozorně si mě prohlíží. Z úst mi unikne přidušený sten. Tak tohle je konec. Já tady umřu. To je jasný. Nemám šanci. Aniž by ze mě spustil zrak, sáhne si do vnitřní kapsy čehosi, co nejspíš kdysi bývala bunda, a vytáhne podivný malý předmět. Ačkoli jsem k smrti vyděšená, něco mě nutí přesunout veškerou svou pozornost k té maličkosti, kterou svírá v ruku. Tentokrát jsem to já, kdo nakloní hlavu ke straně.

Zúžím oči, až jsou z nich úzké štěrbinu a snažím se dekodovat symbol, který se mu houpe na provázku v ruku. Je mi povědomý... No ano! Vždyť je to obrácený pentagram! Prudce se stáhnu, až zády narazím do zdi a po páteři mi přeběhne ledový mráz. Netuším, na co to má, ale rozhodně z toho nemám dobrý pocit. Jde přeci o symbol pekel. A to nikdy nevěstí nic dobrého.

Přiblíží se o dalších pár kroků a mně se srdce zrychlí o dalších pár úderů. Jen kousek ode mě se zastaví a zvedne symbol přímo před mou tvář. Opět se mě zmocní ten prazvláštní a neutuchající pocit, že mě k sobě láká. Strach se stáhne hluboko pod povrch a teď už mě ovládá jen čirá zvědavost míšená s něčím, co se dá označit za touhu dostat se tomu co nejlíže.

Jako bych to ani nebyla já. Všechno mám zahalené v mlze včetně svého úsudku a neviditelná moc mě vytahuje na nohy a nutí pomalu překonat vzdálenost mezi mnou a monstrem. Tu samou vzdálenost, kterou

jsem se snažila celou dobu tak úpěnlivě udržet. On se ani nehne. Jen nehybně stojí a čeká, až se mu kořist sama vláká do pasti. A tou kořistí jsem já. To mě ale momentálně vůbec nezajímá.

Jediné, co mi právě plně zaměstnává můj zatemněný mozek, je symbol, který přede mnou nehybně visí. Pomalu zvednu ruku ve snaze se jej dotknout. A v tu chvíli se to stane. Znenadání se přede mnou zjeví temná postava. Respektive její záda. Ladným seskokem ze střechy přistane přímo přede mnou a tím přetrhne to zvláštní pouto, které mě táhlo k pentagramu.

Jakmile se moje vědomí dostane ze spárů temnoty, znovu skončím na zadku naplácnutá na stěnu. Strach se opět vrátí v plné síle a spolu s adrenalinem a trochou vzrušení ve mně rozpoutá takovou bouři, že ani nevím, jestli vůbec dýchám.

Zrůda prudkým pohybem stáhne symbol zpátky k sobě a hrozivě zavřčí směrem na mého zachránce. Alespoň doufám, že mě přišel zachránit. Ten zpod svého dlouhého černého kabátu vytáhne šavli a... TAK MOMENT! Kdo sakra nosí po kapsách šavle?!

Napřáhne ji před sebe a v tu chvíli se ozve hrom a blesk, který protne nebe a odrazí se v lesklé oceli. Spustí se provazy deště. To jako vážně? I v téhle absurdní situaci mi dojde, že je to příšerné klišé. Jako bych se ocitla v nějakém béčkovém hororu.

Jenomže, bohužel pro mě, tohle není film, ale realita. Nemůžu to v tom nejhorším vypnout jediným stisknutím tlačítka na dálkovém ovladači. Nejsem Adam Sandler.

Ozve se prudké švihnutí a to mě přiměje vrátit pozornost zpět do skutečnosti. Můj, říkejme mu zachránce, se jistým a rychlým pohybem ožene svým mečem po krku zrůdy. Ta je ale kupodivu dost ohebná a prohne záda.

Následují prudké výpady a stejně rychlé úhyby. Jako bych sledovala perfektní taneční choreografii. Ten pohled mě i přes můj silný strach uchvacuje. Jako by to měli předem nacvičené. Bojovník zvedne svůj meč nad hlavu a máchne jím na pravou stranu krku svého protivníka. Ten se intuitivně sehne. V tu chvíli svůj meč zastaví, otočí se kolem své osy a hladce jako máslo usekne stvůře hlavu.

Z hrdla se mi vydere výkřik plný hrůzy. Zakryji si ústa dlaněmi a vytřeštěnýma očima zírám na hlavu, ležící v kaluži něčeho černého. Novodobý samuraj klidně a nevzrušeně otře čepel do nohavice svých kalhot a zasune ji zpět do pochvy.

Narovná se a mně se srdce rozbuší šíleným tempem, až mám strach, aby mi neprorazilo hrudní koš. Pomalu se otočí tváří ke mně. Vlasy černější než noc, která nás obklopuje, oči ocelově šedé a lícní kosti ostře řezané, což jen podtrhuje jeho mrazivé vzezření. Ačkoli mě stále děsí, možná víc než netvor, kterého právě zabil, tak se mu upřeně dívám do očí a on mi pohled stejně pevně oplácí.

Najednou se mu zorničky rozšíří a na malinkou chvíli tak ztratí kamennou tvář. Je to sice jen zlomek vteřiny, ale i tak si toho všimnu. Pomalu si mě prohlédne od hlavy až k patě a skrz zuby prudce nasaje vzduch. Po celém těle mi naskočí husí kůže. Podívá se mi zpátky do očí a znovu vytáhne svůj meč. Zaúpím a sevru víčka pevně k sobě. Takže žádný zachránce. Kat.

Slyším, jak čepel protne vzduch. A nic. Uvnitř mého těla stále proudí krev, takže žádnou tělesnou část mi neoddělil. Seberu poslední drobné zbytečky své odvahy a otevřu oči. Nestojí nade mnou, ale sklání se nad tělem zrůdy a v rukou drtí její srdce. Poslední věc, kterou vidím, než se propadnu do vod bezvědomí, jsou plameny, které orgán v jeho rukou pohltní.

Okenní eskapáda

Zářivě bílé šaty obepínají mé tělo a kus dlouhé sukně se za mnou táhne, když kráčím chodbou pokrytou mramorem. Po stranách jsou v pravidelných rozestupech rozmístěny silné sloupy ze stejného materiálu, které se táhnou až ke stropu nacházejícímu se nekonečně vysoko nad mou hlavou. Mezi nimi je otevřený prostor prozářený tak silným jasem, že musím oči přivřít. Přesto dál pokračuji k cíli v podobě obrovských dvoukřídlých dveří, které jsou na konci dlouhé chodby. Čím blíž jsem, tím klidnější a šťastnější se cítím. Jako bych mířila domů. Jsem už téměř u nich. Natahuju ruku ke zlaté klice a...

S trhnutím se proberu a prudce se posadím. Páni, ten sen byl tak skutečný, až jsem si na chvíli myslela - Zarazím se. Tak moment! Kde to sakra jsem?! Ležím na obrovské posteli s nebesy. Na posteli, která rozhodně není moje.

Rozhlédnu se po pokoji. Je velmi prostorný. Z jedné strany je obrovské okno zatažené těžkými rudými závěsy a z druhé otevřené dveře vedoucí do luxusně zařízené koupelny. Hned naproti posteli jsou velké dvojité dveře.

Promnu si čelo, abych trochu zmírnila bolest hlavy. Najednou se mi všechno vrátí. To on! Musela jsem omdlít a on si mě odnesl do svého doupěte! Jako nějakou trofej z boje! Sakra, musím hned vypadnout. Vysoukám se z peřin a ke své nemalé úlevě zjistím, že jsem stále oblečená. Dobelhám se ke dveřím.

Zamčené. No ovšem. Lomcuji klikou, ale je to naprosto zbytečné.

„Sakra!“ ulevím si a bouchnu pěstí do rámu.

„*Nebud' sprostá, to se k dámě nehodí.*“

Prudce se otočím za hlasem.

„Christiane! Kde jsi krucinál byl?!“

Nechápavě skrčí obočí a odpoví: „*Kde jsem byl kdy?*“

„Když jsi mě zatáhl do té barabizny a pak jsi mě tam jako největší zbabělec nechal s tou zrůdou!“

Trochu se ošije a spustí: „*Dostal jsem strach. Na tom není nic zbabělého.*“

Nevěřicně na něj vyválím oči. „A z čeho?! Že ti nic neudělá?!“

Můj sarkasmus samozřejmě opět nechápe.

„*Jistěže ne. Báł jsem se, že mi naopak něco provede.*“

„A co by ti asi tak mohl udělat?! Jestli sis náhodou nevšiml, tak jsi mrtvý! Těžko ti někdo může ublížit! Měl si mě chránit!“

Tentokrát na mě vykulí oči on. „*A jak asi? Sama si to teď řekla, jsem mrtvý.*“

Rozhodím ruce a dodám: „No právě. Mohl si ho třeba vyděsit.“

„*Ano? A jak by ho asi tak vyděsil někdo, kdo je pro něj neviditelný?!*“

„To je jedno. Mohl si tam alespoň být se mnou.“

Obrátí oči v sloup a rozhlédne se po místnosti. „*Páni, máš to tu pěkný.*“

Hrubě povzdechnu a znovu zkusím vzít za kliku.

„Tohle není můj pokoj, ty pitomče.“

„*A jak to mám vědět?*“

„Myslíš, že bych se u sebe v pokoji zamkla?“

Pokrčí rameny a řekne: „*Manýry dnešní doby jsou na to dostatečně prapodivné.*“

Povzdechnu a promnu si unavený obličej.

„*Tak kde teda jsme?*“

Protáhnu si záda a znovu se kolem sebe rozhlédnu.

„To nevím, ale je čas to zjistit.“

Zrak mi padne na závěsy u okna. Rychlým krokem k nim přejdu a rozhrnu je. Nic. Alespoň nic, co by mi pomohlo zorientovat se v tom, kde jsem. Pod oknem vede kolem domu štěrková cesta, která pak pokračuje rovně k okraji lesa, ve kterém se ztrácí. Zbytek je jen obyčejná tráva. Otočím se zpátky na Christiana.

Pozvedne obočí. „*No?*“

Ušklíbnu se. „Vylezu oknem.“

Zamračí se a postaví se vedle mě. „*Uvědomuješ si, že jsme nejméně dvacet metrů vysoko?*“

Otočím klikou a opatrně okno otevřu.

„Jo, ale buď v klidu. Spustím se po tom okapu a až budu dole, nasadím tryskový tempo a hodně rychle se odtud pakuju.“

Můj život už je i tak komplikovaný. Další šílenosti vážně nepotřebuju. Opatrně se vyhoupnu na parapet a natáhnu se k okapu, který vede po rohu budovy. Pomalu se sunu dolů. Když už sem asi v polovině, ozve se pode mnou odkašlání.

Opatrně sklopím hlavu, abych se mohla přesvědčit, že je to ten, kdo si myslím. A nespletla jsem se. Střetnu se s ocelově šedým pohledem.

Znovu hlavu zvednu a zavřu oči. Jistě, že je to on. S rukama založenýma na hrudi stojí přímo pode mnou a pozoruje můj akrobatický výkon. Jako bych k té rouře přirostla.

Ze zdola se ozve hlasitý povzdech: „Jak dlouho tam hodláš takhle viset?“

„Dokud neodejdeš a já tak budu mít opět volnou únikovou cestu.“

Cítím, že mé sevření začíná povolovat.

„Je ti jasné, že to se nestane, že?“

Zaúpím a nedobrovolně sjedu o kousek níž. Zajímalo by mě, kde se Christian zase toulá. Copak nikdy nemůže být tam, kde ho člověk potřebuje?

„Tak dost! Nemám na to celý den, koukej slézt dolů. Hned!“

Prudce zavrtím hlavou, protože slova by mě příliš vyčerpala. Bože! Jak jsem se mohla dostat do tak absurdní situace? Můj únosce hrozivě vypustí vzduch z plic a přejde k okapu.

„Fajn, jak chceš. Nedala jsi mi na vybranou.“

Nechápavě shlédnu dolů. Zrovna pokládá dlaň na trubku. Najednou se po celé její délce rozšíří nepopsatelné teplo. Trubka vypadá, jako by ji celou pohltily plameny. Snažím se odolávat, ale je mi jasné, že je to předem prohraný boj.

Začíná ke mně doléhat zápach spáleného masa. Mého masa. Kašlu na to. Jestli mám umřít, tak ať jsem u toho aspoň hezká. Znovu zavřu oči a pak se s přidušeným výkřikem pustím.

Ale na štěrk nedopadnu. Do náručí mě totiž chytanou dvě silné paže. Křečovitě sevřou jeho triko, ale oči neotevřou. Na tváři cítím jeho horký dech, když si už nejméně posté povzdechne.

„Mohla by ses na mě laskavě podívat?“

Pootevřu jedno oko jen na tak malou škvíru, že stěží vidím čerstvé ranní slunce a najednou uslyším: „Já ti neublížím!“

Vzhledem k tomu, jak hrozivým hlasem to pronesl, se mi tomu nechce moc věřit, ale do konce života mít oči zavřené nemůžu a bůhví, jak dlouhý bude.

Takže se zhluboka nadechnu a otevřu je úplně. Cuknu sebou, protože jeho tvář je až nebezpečně blízko. Propaluje mě pohledem. Jako by snad něco hledal. Možná není tak hrozivý, jak se zdálo. Tuhle myšlenku ale okamžitě nahradí vzpomínka na zkrvavený meč v jeho ruce. Ne, není to přítel. Je to vrah.

Využiju příležitosti, kdy ode mě nečeká žádnou hrozbu a vší silou mu vrazím pěstí zesponu do brady. Rozhodí ho to tak, že mě upustí na zem. Na nic nečekám a vyšvihnu se na nohy. Sprintem se rozeběhnu přes trávník směrem k lesu. Slyším za sebou vzteklé nadávky. To mě vybudí k ještě rychlejšímu tempu.

Už jsem skoro u hranice lesa, když se přede mnou zničehonic objeví obrovský pruh ohně, který mi zablokuje cestu. Prudce zastavím a noha mi sklouzne na ranní rose. S výkřikem spadnu na záda a praštím se do hlavy. Před očima se mi začnou míhat černé tečky. Únosce ke mně pomalu dojde a s dalším z jeho oblíbených povzdechů si ke mně dřepne.

„Možná jsem tě tam měl nechat. Tímhle tempem jednoho z nás do konce týdne zabiješ.“

Než se znovu ztratím do bezvědomí, hlavou mi proběhne jedna povzbudivá myšlenka. Počítá, že nás zabiju já. Už mám život opět ve svých rukou!

Nová poznání

„No, tohle se moc nepovedlo.“

Se zakňučení rozlepím oči a zjistím, že jsem zpátky v pokoji, ze kterého jsem předtím utekla. Naproti mě sedí Christian.

„Co se stalo?“

„Po tvém dost chabém pokusu o útěk jsi uklouzla na trávniku. On tě pak zvedl a odnesl zpátky sem.“

Spadnu znovu do peřin a unaveně si promnu kořen nosu. Je fakt, že to byl dost trapný pokus. Ale kde se tam ksakru vzal ten oheň?! Podívám se na svou jedinou únikovou cestu. Železné rolety. No jistě. To jsem mohla čekat.

Vyhrabu se z postele a začnu se po místnosti procházet sem a tam. No tak, myslí Jordanová! Prudce se zastavím, když se z chodby ozvou kroky. Ježíši! Už je to tady. Otočím se na Christiana: „Co mám sakra dělat?!“

Bezradně pokrčí rameny.

„Vážně skvělá rada, díky.“

Zamračí se na mě a řekne: *„Hádám, že tohle je další z těch situací, kdy něco říkáš a přitom myslíš pravý opak.“*

Protočím oči a otočím se ke dveřím, které se právě otevřou. Do pokoje vejde můj věznitel spolu se dvěma dalšími muži. Hlasitě polknu a o pár kroků couvnu.

Ani jeden se neusmívá. Tak tohle určitě nebude přátelská návštěva. Zrychleně oddechnu. Ale i když mám strach, nehodlám se jim vzdát bez boje. Aniž bych přemýšlela dopředu, rozeběhnu se. Vší rychlostí vrazím do svého únosce ve snaze složit ho k zemi. Jenomže s ním to ani nehne, takže na zemi končím já. Ti tři nade mnou stojí a zírají na mě jako na blázna, což asi stejně jsem.

„Vážně se tě právě snažila zneškodnit?“ zeptá se mladý dlouhovlasý brunet s hlasem plným nevíry. Druhý týpek v draze vypadajícím obleku, se začne smát. Svraštím obočí a podívám se nad sebe na tu obrovskou horu svalů.

„No tak fajn, do toho. Ať už to mám za sebou.“

Nechápavě se na mě zamračí. „Co chceš mít za sebou?“

Otráveně zamručím. „No smrt. Přišli jste mě přece zabít, ne?“

Všichni tři se po sobě překvapeně a trochu pohoršeně rozhlédnou. Havraní vlas si povzdechne. Měla bych mu to začít počítat, z toho by mohl být světový rekord. Poté si ke mně ten dlouhovlasý přidřepne. Po-
depřu se na loktech, abych si udržela alespoň zdání důstojnosti a nad-
hledu.

„Ale děvče, my tě přece vůbec nemáme v plánu zabít. Copak jsme vrazi?“

Vrhnu na něj pochybovačný pohled a pak stočím oči k budoucímu re-
kordmanovi. Ten se ušklíbne. Je mu jasné, že myslím na tu “veselou”
událost, při které jsme se seznámili. Dlouhovlasému to nejspíš taky
sepne a řekne: „Jen klid, ne všichni jsme taková zvířata jako Nick.“

Aha! Tak už znám jeho jméno. Z nepochopitelných důvodů mě to při-
měje k širokému úsměvu. Nick se na mě zamračí a pro důraz si založí
paže na hrudi. Vrátil svou pozornost zpátky k brunetovi.

„A co se mnou teda hodláte dělat?“

Laskavě se na mě usměje. „Zasvětit tě.“

Zmučeně zaúpím. „Takže jste nějaká ujetá náboženská sekta. Já vě-
děla, že nebudete normální, ale doufala jsem v něco víc originálnějšího.“

Chlápek v obleku se rozesměje. „Ta holka se mi začíná líbit.“

Brunet se lehce pousměje a odpoví: „Ne, nejsme sekta. Ale normální
taky ne, v tom máš pravdu.“

Privřu podezřívavě oči. „Tak fajn. Myslím, že je na čase, abyste mi
zodpověděli pár otázek.“

Brunet tentokrát v úsměvu odhalí i zuby.

„Samozřejmě. Vlastně máme taky pár otázek,“ vymění si krátký vý-
znamný pohled s Nickem a dodá: „Ale myslím, že bude pohodlnější, když
se k tomu všichni společně posadíme.“

S tím se postaví a nabídne mi ruku. Trochu hloupě ho ignoruji a vy-
táhnu se do stoje sama, na což se jen usměje.

Vzhledem k tomu, že v místnosti nejsou žádné židle, nezbyvá než se posadit na postel. Christian si sedne vedle mě, což oni ale nevědí. Brunet a drahý oblek se posadí na sedátko u okna. Nick zůstane stát. Chvíli na sebe jen zíráme a nikdo z nás vlastně neví, jak začít.

„*Co se jich zeptat, co jsou vlastně zač?*“ pošeptá Christian, za což na něj krátce mrknu.

To není špatný nápad. Zhluboka se nadechnu a řeknu: „Takže, nejste ani vrazi, ani náboženský fanatici. Co teda jste?“

Nick a oblek se podívají na bruneta. Zřejmě se stal jejich nedobrovolným mluvčím. Promne si stehna a teprve potom se odhodlá k odpovědi.

„Jsme Elementi.“

Pomalou přikývnu.

„Cože?“

„Jsme potomci andělů.“

Chvíli přemýšlím, jestli by snad nebylo lepší, kdyby mě zabili. Zírám na něj s otevřenou pusou a on trpělivě čeká na mou reakci.

„A kde máte křídla?“

Bravo, Jordanová. Odpověď hodná génia.

Brunet se ušklíbne. „Řekl jsem, že jsme jejich potomci, ne že jsme andělé.“

Tak fajn. Vlastně, proč by mě to mělo nějak ohromovat? Vždyť mluvím s mrtvými. Tak proč by nemohli existovat potomci andělů? Tohle je prostě jen další nevšední situace v mém už tak šíleném životě.

Cítím, že začínám panikařit. Bože, jen ať mluví pravdu! Ať to nejsou psychopati! Protože jestli je to tak, jestli jsou skutečně potomci andělů, ať už to znamená cokoli, mohli by mi pomoci pochopit, proč dokážu vídat mrtvé. Všichni tři si mě zkoumavě prohlíží.

„Bere to nějak v klidu.“

Podívám se na toho v obleku a pokřiveně se usměju. „Věř tomu nebo ne, ale tohle není to nejdivnější, co se mi kdy stalo.“

Nick přimhouří oči. „Víš, co to znamená? To, co ti Dee právě sdělil?“

„Dee?“

Brunet mi v prapodivném gestu mávne. „Dimitrij.“

No bingo. Máme dvě jména ze tří. Fajn, když něco pojmenujete, získáte si k tomu vztah, ne?

„Tak chápeš?“

Obrátím svou pozornost zpátky k Nickovi, kterému zacuká nebezpečně v čelisti.

„Co mám chápat?“

„Že jsi anděl!“

Nechápavě na něj zírám a vykoktám: „Hele, fakt mi to lichotí, ale nemyslíš si, že je trochu nevhodný se mnou teď flirtovat?“

Vykulí na mě nevěřícně oči, zatímco druzí dva se hlasitě rozesmějí. Když se po nepatříčně dlouhé době uklidní, ujme se slova. „Musím uznat, že jsi skutečně velmi atraktivní, nicméně nemyslím, že to měla být lichotka.“

Začínám se v tom nepatrně ztrácet, a tak se zeptám: „Tak jak to mělo být myšleno?“

Nick se tváří, jako by mi každou chvíli nejraději skočil po krku. Dimitrij vstane a posadí se vedle mě, takže nedopatřením zasedne Christiana. Ten se s rozmrzelým výrazem rozplyne. Je to tak komický, že se rozesměju. Dee si mě přeměří zkoumavým pohledem, ale nakonec se rozhodne mé, podle něj pomatení smyslů, ignorovat.

„Tak dobře... Ehm, teď mi došlo, že ani neznáme tvé jméno.“

Chvíli se zamýšlím, jestli bych jim ho měla prozradit, ale koneckonců, proč ne. „Jsem Riley.“

Vesele se zašklebí. „Fajn, moc rád tě poznávám. Každopádně, Riley, musíš pochopit jednu moc důležitou věc. Pravdou je, že tě sem Nick přivedl z velice zvláštního důvodu.“

Musíš vědět, že nejsi tak obyčejná, jak sis doposud myslela. Vedle normálního života smrtelníků totiž existuje ještě jeden svět. Svět nebezpečný a přitom kouzelný. Svět, ve kterém si nikdy nemůžeš být ničím jistá. Svět Elementů.“

Zasvěcení

„V době, kdy byla planeta teprve v začátcích a život zde se jen pomalu probouzel a rozvíjel, existoval vedle ní ještě jeden svět. Náš svět. Byl dokonalý. Bez jediné chyby. Neexistovaly tam žádné války, žádné nemoci, žádné zlo. Nic takového nám nebylo známo a nic nám nechybělo. Všeho, co jsme potřebovali, jsme měli dostatek. Neměli jsme žádnou vládu, která by nám řídila životy. Nebylo to třeba.

V harmonii a souladu jsme nepozorovaně žili po boku lidstva velice dlouhou dobu, aniž by o naší existenci věděli.

Neměli jsme potřebu zasahovat jim do života, přestože jejich minulost byla více a více poznamenána nástupem temnoty. Přesto měli právo činit svá vlastní rozhodnutí. Jejich technologie a vědomosti se stále zlepšovaly. A ačkoli jsme se snažili zůstat jim skrytí, svým způsobem si nás našli. Tušili, že je nad nimi něco většího, ale nedokázali určit, co to je. A tak si to každý specifikoval podle svého a jejich představy se zakořenily hluboko do lidského podvědomí v různých podobách.

Náš svět byl Eden, božský ráj. Byl tím, co na ně po smrti čekalo za nebeskou bránou. Platónovým světem idejí. Měl mnoho podob, ale všechny měly totožný základ. Byl to zkrátka ráj. Jenomže netrval věčně, protože i andělé mohou mít černou duši. Přestože jsme neměli žádnou vyšší moc, měli jsme čtyři strážce. Nejmocnější ze všech andělů. Jejich úkolem nebylo řídit nás, ale chránit. Měli nad námi držet ochrannou ruku a dohlížet na spravedlivý a správný chod země.

Jenomže jednomu z nich, Samaelovi, už to přestávalo stačit. Toužil po moci, ale věděl, že nad anděly nikdy zvítězit nedokáže. A tak se zaměřil na mnohem slabší jedince. Na lidstvo. Snažil se ostatní přesvědčit, že na to máme plné právo, že lidstvo je jen hmyz a je třeba, aby nad nimi někdo pevně stál. Bohužel pár z nás mu skutečně uvěřilo, a tak se z ráje stalo peklo.

Ze čtyř strážců jeden padl. Spolu se svou armádou věrných se postavil proti třem svým bratrům, kterým tím zlomil srdce. Přesto věděli, že je třeba ho zastavit. Veškeré naděje na Samaelovu nápravu byly ztraceny

a v naší zemi vypukla obrovská a zničující bitva. Mnoho z nás bylo krutě zabito a krása naší země byla poskvrněna litry andělské krve. Trvala nekonečně dlouho a po jejím konci už nebylo nic tak jako dřív. Čistota našich duší nám byla krutě vzata nelítostnou válkou. Všichni Samaelovi stoupenci byli zničeni, ale jemu se povedlo zmizet.

Naše země už nebyla obyvatelná. Museli jsme ji opustit a s tím i vše, co nám bylo drahé. Veškerou vznešenost a mír naše životy navěky opustily. Byli jsme nuceni vzdát se našich způsobů a odejít mezi obyčejné smrtelníky. Časem jsme se s nimi sžili. A víc než to. My s nimi začali sdílet stejný osud. Vzdali jsme se své nesmrtelnosti pro lásku k lidem.

Skuteční andělé postupem času zemřeli a jako odkaz po sobě zanechali nás, Elementy. Potomky andělů a lidí. Posledními zástupci čisto-krevných andělů jsou právě oni tři strážci, kteří obětovali svou svobodu a zůstali ve válkou zničené zemi, aby nad námi mohli i nadále držet stráž. Protože i když byl Samael poražen, nikdy se nevzdal svého snu na ovládnutí lidského světa. Sice přišel o armádu andělů, ale našel způsob, jak si vytvořit novou a mnohem horší. Armádu ghouľů. A to je právě to monstrum, které jsi dnes v noci viděla, a které Nick zabil.“

Dimitrij se zhluboka nadechne poté, co dokončí svůj sálodlouhý monolog. Zírám na něj s pusou dokořán a bradou kdesi u kolen. To, co jsem si právě vyslechla, mi doslova vyrazilo dech.

„Vidím, že potřebuješ čas to trochu zpracovat.“

Dee se postaví a o pár kroků poodstoupí. Nejspíš z dosahu mých vypoulených bulv, kterým hrozí, že každou chvíli vystřelí ven z očních důlků. Páni, čekala jsem všechno, ale tohle, tohle mě prostě dostalo. Je to tak, tak... Já zkrátka nemám slov.

Zatřesu hlavou, abych se vzpamatovala z toho kvanta nových informací, a vzhlednu k Dimitrijovi. „Tak dobře, dejme tomu, že vám věřím, a že tohle všechno je pravda. Co to má ale společného se mnou?“

Dee se rozpačitě prohrábne ve vlasech. „No, to je právě to. My nevíme.“

Nechápavě se zamračím. „Jak to myslíš, že nevíte?“

Bezradně se podívá na Nicka. Ten se ujme dalšího vysvětlování. „Jde o to, že víme, že nejsi obyčejná smrtelnice, ale zároveň jsem si jistý, že jsi mnohem víc než jen obyčejná Elementka.“

Tentokrát mi čelist spadne až na podlahu. „Chceš mi snad tvrdit, že jsem potomek andělů?“

„Jo, přesně to chci říct.“

Schovám si tvář do dlaní a snažím se pravidelně oddechnout. Tohle je vážně šílený. Vždyť to přece vůbec nedává smysl. Cítím se jako Alenka v říši za zrcadlem. Jsem úplně zmatená.

Ucítím teplou dlaň na rameni. „Riley, já vím, že je tomu těžké uvěřit, ale musíš vědět, že je moc důležité, abys to pochopila. Samozřejmě ti dáme tolik času, kolik budeš potřebovat, ale je nutné, abychom co nejrychleji začali s tvým výcvikem.“

Prudce zvednu hlavu. „Cože?!“

Promne si kořen nosu. „Jde o to, že každý Element ovládá jeden ze čtyř základních živlů země. Jeden z elementů. Odtud to jméno. Vodu, oheň, zemi a vzduch. A my musíme zjistit, jaký z nich patří tobě. Máš totiž dost neurčitou auru.“

Jestli se budu dál tvářit tak nechápavě, ten výraz mi už zůstane.

„Jakou zase auru?“

To mi vysvětlí Nick. „Každá bytost má svou auru. Obklopuje nás a má svou specifickou barvu. Smrtelníci mají šedou. Každý. Elementi, jakožto potomci andělů mají auru bílou s lehce zabarvenými okraji.

A barva těch okrajů je právě to, co prozrazuje náš živel. Ti, co ovládají oheň, mají červený okraj. Voda má tmavě modrou. Země je zelená a vzduch blankytná modř. A ty...“ Povzdechne a zakroutí hlavou.

Můj nechápavý výraz vystřídá zvědavý. „A já co?“

Dlouze se mi zadívá do očí a odpoví: „Tvá aura je zlatá.“

„A co to znamená?“

Dee se laskavě usměje. „To znamená, že jsi výjimečná.“

Skvělý. Takže i v tak šíleném světě jsem pořád něčím jiná. Oblek se zvedne ze svého místa a postaví se vedle Nicka.

„A my musíme přijít na to, jak. Mimochodem, jsem Adrian.“

S tím na mě laškovně mrkne. Protočím oči, což ho rozesměje. Dee ho zastrčí kamsi za sebe.

„Jistě máš spousty otázek.“

„To je slabé slovo. Jak vůbec dokážete vidět auru?“

Dee i Adrian se podívají na Nicka.

„To dokážu jen já.“

Řekne to takovým tónem, že je mi jasné, že víc to rozvádět nechce. Nevadí. Koneckonců, já mám taky svá tajemství. Najednou se Adrian zamračí a promne si bradu.

„Jak je vlastně možné, že o svém původu nic nevíš? Vždyť Elementi se rodí jen dalším Elementům.“

Všechny tři páry očí se na mě zaměří. Rozpačitě pokrčím rameny.

„Neznám své rodiče. Co si pamatuji, vyrůstala jsem v dětských domovech. Když mi bylo patnáct, utekla jsem a od té doby žiju na ulici.“

Vyhýbám se jejich pohledu. Vím, že je to momentálně ta nejméně podstatná věc, přesto cítím stud.

Dee si povzdechne. „No, to vysvětluje, proč si o ničem nevěděla.“

Chvilí se mezi námi rozhostí ticho. Mám tak čas o všem přemýšlet. Ano, je to šílený. A ano, dost věcí mě děsí a ještě víc jich nechápu, ale na druhou stranu, možná jsem konečně našla místo, kam patřím. Postavím se před ně a podívám se jim do očí.

„Takže, to znamená, že tu zůstanu?“

Dee mi pevně stiskne rameno. „Budeme moc rádi. Ale jen v případě, že si to sama přeješ.“

Všichni tři na mě hledí v neskrývaném očekávání. Už z nich necítím žádnou hrozbu. Naopak se cítím bezpečněji než kdykoli předtím. Rozhodla jsem se. Vím jistě, že mi tahle volba obrátí život vzhůru nohama, ale také vím, že už se dál nechci životem jen bezradně protloukat. Chci znát odpovědi a mít konečně jasno v tom, kdo jsem a kým mám být.